

Op een goede dag

Toen ik in 1973 in dienst trad van het Mathematisch Centrum, presideerde Jan Karel al hoog en breed in een van de grotere kamers aan de achterzijde van de Tweede Boerhaavestraat. Ook toen al 'vermomd als heer', zoals Jan Karel je pleegt te begroeten als je zelf ook eens ergens met stropdas verschijnt. Hij deelde toen nog zijn kamer met zijn trouwe compagnon Ben Lageweg. Later, toen Jan Karel en ik deeltijdfuncties optimaal poogden te combineren, hebben we lange tijd een werkkamer gedeeld, dankzij Jan Karel steeds in goede harmonie.

Kenmerkend voor Jan Karel is zijn grote loyaliteit. Sta je bij Jan Karel eenmaal aan de goede kant van de streep, dan kom je daar heel moeilijk meer vandaan. Ook na vele beledigingen aan zijn adres blijft hij voor je klaar staan, voor en achter de schermen. Eens zat mijn knie in het gips en steeds als ik een afspraak had, reed hij met zijn wagen bij mij thuis voor en bracht hij mij waar ik wezen moest.

Een tweede kenmerk is zijn uiterste precisie en zijn scherpe oog voor detail. Dankzij een minuscuul handschrift weet hij op een A7'tje te krijgen wat een normaal mens nog niet op een A4 kwijt kan. Zijn boekenkast is geordend naar typografie, en hij is de enige die ik ken die het colofon van een boek uitspelt. Mocht daar een foutje in zijn geslopen dan belandt het boek aan de verkeerde kant van de streep en laat hij het verder ongezien. Dus nu maar hopen dat de redacteuren van deze bundel het colofon secuur hebben gecheckt, anders zullen de bijdragen hun doelwit niet bereiken.

Jan Karels nauwgezetheid gaat samen met een derde kenmerk, zijn grote efficiëntie. Als perfecte regelneef krijgt hij vele ballen en schoteltjes van de grond, en hij houdt er tegelijk nog

vele in de lucht. Doelgericht worden alle items van zijn A7'tje afgewerkt. Deze efficiëntie uit zich ook in de persoonlijke omgang, die mogelijk door nieuwkomers als wat nurks zou kunnen worden ervaren. Aan overbodige beleefdheden en small talk verspilt Jan Karel geen tijd.

Wie schetst dan ook mijn verbazing toen ik op een goede dag aan het werk was en de deur van onze gezamenlijke werkkamer geopend werd door Jan Karel, echter zonder zelf naar binnen te gaan. Even later verscheen een hoogblonde, zeer Scandinavisch ogende schone in de deuropening, en Jan Karel liet haar voorgaan!

Meteen daarop de volgende verrassing: Jan Karel hielp haar uit haar jas! Het was een lange, dikke, witharige mantel, gemaakt van een soort ijsberenvacht, en Jan Karel drapeerde hem zorgvuldig om een van onze klerenhangers.

Vervolgens, om de verrassing compleet te maken: Jan Karel stelde ons aan elkaar voor! De pronte dame bleek Karen Aardal te heten, een naam die ik kende doordat haar triple-A achternaam steeds de deelnemerslijst van elke conferentie aanvoerde.

De twee gingen na deze verwarrende rituelen dicht bijeen aan Jan Karels bureau zitten, haalden een voorraad smørrebrød te voorschijn, en begonnen op fluistertoon uitgebreid te keuvelen en te tortelen. Ik kreeg sterk de indruk dat Karen Aardal niet zo maar een collega was.

Toen ik een paar weken daarna bij Jan Karel thuis werd uitgenodigd voor een diner — hij is ook nog eens een excellente kok — en ik bij de deurbel hun beider namen op het naambordje zag staan, viel, nadat een gelijk arriverende andere gast had uitgeroepen “Nou, dat gaat snel!”, alles op zijn plaats. *And the rest is history.*

Lex Schrijver